

Стамболовъ тайно се промъкналъ въ Турция и право въ Стара-Загора. Тамъ той събралъ чета въ двора на братя Жекови, извадилъ народното знаме, развѣлъ го на високо и запѣлъ бунтовната пѣсень:

„Не щеме ний богатство,
не щеме ний пари,
искаме свобода
и човѣшки правдини . . .“

Това станало на 16 септ. 1875 г. Стамболовъ разпратилъ вестители и бързоконци до всички села, да свикатъ юнацитѣ, които да настѣпятъ къмъ града. Щѣла да излѣзе отъ двора на братя Жекови и Стамболовата дружина: едни отъ вънъ, други отъ вжтре — ще превзематъ града и ще обявятъ окръга свободенъ. За жалость, едни отъ бързоконцитѣ закъснѣли, други се обезсърчили; хората нѣмали оржие, не били готови, та възстанали твърде малко. Турцитѣ най-първо се изплашили, но като видѣли, че възстаницитѣ сж малко и лошо въоръжени, дигнали се на голѣми орди башибозуци, нападнали върху малкитѣ български чети и ги разпрѣснали. Нѣколко старозагорски първенци били хванати и обесени, други били пратени на заточение.

Стамболовъ сполучилъ да избѣга и да се върне въ Букурещъ. Завърнали се Христо Ботевъ отъ Русия и Стоянъ Заимовъ отъ Цариградъ безъ да направи нищо на султана и столицата му. За възстанието не се явилъ Панайотъ Хитовъ.

Значи, работата не била още готова. Трѣбвало още да се работи.

И тѣй, възстанието презъ 1875 г. било неподготвено и несполучливо. Ала то било само единъ опитъ.